

„Рахатъ ше минемъ нашѣтъ рѣкъ!“  
 Орелъ орлица испреваря,  
 И весело ѝ отговаря:  
 „Каква стѣна — какъвъ бурунъ!  
 „Ще свиймъ гнѣздо на тозъ горунъ, —  
 „И ще сѣдимъ и ще си мхтимъ,  
 „Орлета чудость ще извждимъ!“ . .  
 А съ тѣзи рѣчъ нашъ Царя-птици.  
 Гнѣздо засвивалъ за орлица. —  
 На ли въ земята крътъ дозема,  
 И на орела се наема  
 Да каже, че на глѣдъ горуна ѝ ягкъ,  
 Но въ корен'то е цѣлъ гнилакъ, —  
 И скоро може той да падне,  
 А злото ѝ близу за да стане;  
 Не е за гнѣзо зарадъ васъ,  
 Нити го вийте на тозъ часъ. —  
 Но слуша л' се совѣтъ отъ дупка —  
 Въ земя изровена тамъ, —  
 Отъ крътъ пакъ още и наука!  
 „Че дѣ ми ѝ славата на мен', —  
 „Орелътъ хвѣрка поднебесъ —  
 „Очи му глѣдатъ на далечъ!  
 „И крътове каква имъ смѣса  
 „До работи на царя-птица!“ —  
 И тѣй совѣтника презрѣ се.  
 И селището за орлица  
 Орелътъ ей-го че го фтаса. —  
 Добрѣ е всичко, и наредъ, — и дѣчица,  
 Каквит' желаха, Господъ далъ:  
 Орлица ги пригрѣйва — топли,  
 Орелътъ салъ туку хвѣрчалъ  
     Ту тукъ-ту тамъ,  
 Прехрана сладка да имъ приготви. —  
 И ей веднѣжки въ пукъ зора